

Ændringer i, hvad der her foreslaas. Det Udvalget her er enedes om og opfordrer Tinget til at slutte sig til, er et Forslag, som kan drøftes. Vi kunne jo dog i denne Samling ikke faa Ende paa disse Sager, derfor henstilles det til den højtærede Minister til Overvejelse, naar vi i næste Samling formodentlig komme til at beskæftige os med disse Anliggender, at man til den Tid har overvejet Spørgsmaalet nærmere og anstillet visse Undersøgelser om det finansielle Resultat. Jeg tør maaske i denne Forbindelse sige, at for Øjeblikket er, efter hvad Finansloven viser, Indtægterne af Retsafgifterne — Retssportlerne kaldes de der — lidt over 3 Mill. Kr. og Udgifterne til Retsplejen lige fra neden og op til Toppen 2,200,000 Kr. — jeg nævner de runde Summer —, saa at Staten har en Merindtægt paa 800,000 Kr. for det, som hører under Retterne. Jeg tør ikke sige ligefrem, at det er for selve Retsplejen, thi der er der meget andet end den egentlige Domsafsigtelse og Behandling af Sagerne, der giver Indtægt, i Særdeleshed Tinglæsningen, som giver over 1½ Mill. Kr., altsaa over Halvdelen af Indtægterne ved Rettens Pleje i den Forstand. Alt, hvad der vedrører Tinglæsning, omfattes heller ikke af dette Lovforslag. Der er, tror jeg, nedsat en særlig Kommission, som skal tage sig af disse Ting, i alt Fald er der en Stempelkommission, den tager maaske ogsaa det Spørgsmaal under Overvejelse, hvorledes man skal gaa frem her. Jeg tror at kunne sige det saa meget mere, som jeg ved, at det har været paatænkt, at Afgiften for Tinglæsning skulde betales ikke ved direkte Indbetaling af Afgiften til vedkommende Retsbetjent, men ved Stempling ligesom den nuværende almindelige Stempelafgift af Dokumenter ved Stempelmærker eller ved Benyttelse af stemplet Papir. Det ligger imidlertid udenfor det her foreliggende Spørgsmaal, men jeg vil dog derom sige, at efter min Opfattelse spiller det finansielle Hensyn ikke nogen Rolle herved, Staten skal ikke tjene ved Rettens Pleje, den skal saa nogenlunde være dækket for sine Omkostninger derved, men heller ikke mere. Det er altsaa et Hensyn, som jeg ogsaa mener, man bør tage, at man ikke sætter Afgiften saa højt, at det bliver for anstrengende for Folk at henvende sig til Domsmagten for at faa Dom i en Sag.

Jeg tror ikke, at jeg behøver at komme ind paa Detaillerne i de 10 første Ændringsforslag, hvis Karakteristik jeg nu har

nævnt, og som angaa forskellige Satser i de forskellige Tilfælde, som disse Paragraffer omhandle.

Jeg skal om Ændringsforslag Nr. 11 til § 16 sige, at det betyder saa meget som, at den Passus, det her foreslaas at lade udgaa, er overflødig. § 16 omhandler nemlig, hvilke Sager der er afgiftsfri, og under Nr. 2 i denne Paragraf er der Tale om visse Sager, nemlig om Nægtelse af Valgret til Rigsdagens Ting samt til kommunale Repræsentationer, og saa føjes der til „for saa vidt Spørgsmaalet herom kan indbringes for Domstolene“. Det er klart, at hvis Spørgsmaalet ikke kan indbringes for Domstolene, kan der heller ikke være Tale om, hvorvidt Sagerne skulle være afgiftsfri eller ikke. Afgiftsfri kunne kun de Sager være, som komme for Domstolene, og hvis de ikke kunne komme der, ere de i og for sig afgiftsfri. En ganske anden Sag er det, at det, man har tænkt paa, vistnok er det omtvistelige Spørgsmaal, om Sager om Valgret til kommunale Repræsentationer kunne indbringes for Domstolene. Der er ikke Tvivl om, at Nægtelse af Valgret til Rigsdagens Ting kan bringes for Domstolene; det staaer ligefrem i alle de vedkommende Love. Men med Hensyn til Valgretten til kommunale Repræsentationer er det tvivlsomt, da man der har antaget, at selve By-, Sogne- og Amdsraadene eller i visse Tilfælde Ministeriet skulde afgøre Spørgsmaalet. Men jeg tror nok, at de allerfleste sagkyndige mene, at disse Spørgsmaal kunne indbringes for Domstolene, hvad der i og for sig er naturligt, idet det drejer sig om en Rettighed, som man ikke giver Afkald paa uden at have faaet Dom, eventuelt Højesteretsdom. Det foreslaas altsaa i Ændringsforslag Nr. 11, at denne Passus skal udgaa.

Jeg kan dernæst under eet omtale Ændringsforslagene Nr. 12—17, der alle angaa det samme, nemlig Spørgsmaalet om, hvorledes der skal forholdes med Betalingen ved Eksekutionsforretninger. Jeg maa til, hvad jeg har nævnt om Lovforslagets System, føje, at det ogsaa er en Konsekvens af den Tanke, der ligger til Grund for Lovforslaget og for hele den Ordning, Proceskommissionen i sin Tid foreslog, at der heller ikke i Almindelighed skulde betales noget for Eksekution. Man gik ud fra, at naar man paakaldte Statens Hjælp for at faa en Fordring dels anerkendt, dels eksekveret, skulde man paa en Gang betale alt, hvad det kostede, saa fik man Dom over vedkommende, og man